

Iancu Laura

Síkok

*Csendes eső esik. Vasárnap este
hazaérkezik a szomszéd. Hetedik napja
írom ezt a mondatot, de
gyöngye vagyok a folytatáshoz.
Talán temetésen volt. Fekete nézése,
akár a behavazott Hold,
láttam is, meg nem is megbújni benne a bút.
Egyszerű szóval mondanám, mit érzek.
A hosszú Angyalföldi út emlékeddel teli,
s az arcodat befedték
szerelmem meddő indái.
Ki tudja, van-e vacsorája?
És hisz-e még a túlvilágba’?
Kijön majd reggel a verandára,
mint egykoron, az égre nézni?
Várhattál volna még egy napot,
hogy befejezzem a mondatot.*

Tán föl sem állok már

Néha azt hiszem,
a fák is készülnek egy másik városba,
virágos májusból
sáros, számozott utcába. Idegesen.
Felemás imát rögtönzök én is, ki tudja már,
hány esztendeje, és mióta
hiszem, mint a pogány százados, hogy
megérkezel, és egy napon aztán én is megérkezem.
Negyedszázadnyi frontból
egyenesen haza...

IANCU LAURA (1978) költő, néprajzkutató.

Megcsókolom a földet, és tán föl sem
állok már egészen, csak térdre.
Épphogy elérem a kilincset,
de előbb még körbenézek:
egyedül a fák ismerősök,
és a lombok árnyéka. Eszembe jut anyám.
Istenem, mily lehetetlen, hogy itt legyen
Nagyboldogasszony napján!
Csak képzelem, hogy megcsókolja homlokom,
és már a bejáratot sem találom
otthon.

Szerda

Amikor ezt írom,
a Majdanon már túl sok halott van,
és meghalt a Nincstelenek szerzője –
ezt is a neten olvasom.
Fekete ruhát húzok, mint oly sokan,
csak úgy, magamnak. Itthon
minden rendben, ha kérdik a faluban.
Elég, hogy olykor benéz egy madár
az ablakon. Csupasz, mint nagypénteken az oltár.
De ma még csak szerda van.
Körülölel egy messziről jött rettenet,
egyedül vagyok, hitetlenség,
egyedül veled.